

Hồi 36

Bên Gối Còn Hương

Tiếng khóc nghẹn ngào...

Phí Độc Hành luýnh quýnh:

- Phu nhân, đừng...

Cửu phu nhân tức tưởi:

- Anh...

Phí Độc Hành rúng động, tiếng anh thốt ra từ cửa miệng của nàng làm cho hắn bàng hoàng...

Cửu phu nhân lay vai hắn:

- Anh có biết không? Lòng tôi như bị vò xé, biết không anh ? Bắt đầu từ giờ phút đó, tôi đã như cái xác không hồn.

Phí Độc Hành đã bắt đầu ý thức được vấn đề trước mắt, hắn hơi lo lắng:

- Cửu phu nhân...

Cửu phu nhân cúi mặt vào ngực hắn, lắc đầu:

- Đừng gọi là Cửu phu nhân, hãy gọi là...

Phí Độc Hành buộc miệng tiếp theo:

- Tú Cô !

Cửu phu nhân nhích lên cho mặt nàng gần mũi hắn:

- Cứ coi tôi là Tú Cô đi, bây giờ chính là lúc tôi cần đến sự chiếu cố của anh...

Phí Độc Hành gọi nhỏ:

- Tú Cô, tại sao đến bây giờ nàng vẫn không chịu nhận, có phải nàng không lượng giải cho tôi...

Cửu phu nhân lắc đầu, nước mắt nàng đầm trên má hắn.

Phí Độc Hành phát run khan, hắn đẩy nhẹ nàng ra :

- Tú Cô, làm sao... đừng...

Cửu phu nhân lại cúi mặt trở vào lòng hắn, giọng nàng cũng run run:

- Sao lại không được? Tôi đã không tiếc gì tấm thân này để giao cho lão Hòa Khôn thì tại làm sao tôi lại ngăn chặn đối với người mà tôi đã gởi trọn thuở ban đầu !

Phí Độc Hành cắn răng bật nói:

- Tú Cô, không được, bây giờ nàng đã là gái có chồng, mà cho dầu là chưa phải đi nữa, thì cũng không nên làm như thế.

- Đã là gái có chồng !

Cửu phu nhân lập lại bằng một giọng cực kỳ chua xót:

- Quả thật là Hòa Khôn có sủng ái tôi hết mực, nhưng không phải hấn nghĩ đến hồn tôi mà hấn chỉ nghĩ đến thân xác của tôi, chỉ nghĩ đến tuổi thanh xuân của người con gái, hướng chi, ngày nay với người con gái này, ngày mai với người con gái khác, đối với hạng đàn ông như thế không thể gọi là chồng.

Năm tiếng “không thể gọi là chồng” nàng nói bằng một giọng thật nặng và ánh mắt nàng lóe lên một cách dữ dằn, nhưng cũng liền sau đó, khi nhìn vào mặt hấn, tia mắt ấy vụt dịu xuống ngay.

Hấn bỗng rùng mình, giọng hấn cũng run theo:

- Tú Cô... đừng, đừng nên nói như thế, Tú Cô... trước kia nàng đâu phải...

Cửu phu nhân nhếch môi, nhưng rồi nàng vụt thở ra:

- Con người đều có thể biến cải, có phải thế không?

Phí Độc Hành gật đầu:

- Đúng, con người đều có thể cải biến, thế nhưng...

Cửu phu nhân chồm tới, mặt nàng sát vào mặt hấn:

- Thế nhưng sao ? Anh tìm tôi, không phải anh còn thấy rằng tôi đáng phải tìm, có lẽ bây giờ anh bỗng thấy không cần nữa ?

Phí Độc Hành lặng đi một lúc rồi mím miệng thở dài :

- Đúng, tôi tìm cô là vì thấy cần phải tìm, nếu cô chưa có chồng thì ý nghĩa của việc tìm kiếm ấy phải có thủy chung, thế nhưng bây giờ...

Hấn lại thở dài và nói tiếp bằng một giọng thật thấp:

- Bây giờ Tú Cô đã có chồng, tôi chỉ cần cho Tú Cô được yên vui !

Cửu phu nhân cười.

Phí Độc Hành bỗng nghe giọng cười của nàng như tiếng khóc, nàng nói:

- Trước đây, khi còn theo Lục Vân, bất cứ ai có tiền, người đó đều có thể là chồng của tôi, bao nhiêu năm nay, đã có không biết bao nhiêu người đã làm chồng tôi rồi, bây giờ thêm một Hòa Khôn nữa, nếu nói như anh, nếu nghĩ về một người “chồng” như anh đã nghĩ thì tôi đúng là một con... dâm phụ !

Bằng phản ứng tự nhiên của cảm tình, Phí Độc Hành vội đưa tay bịt miệng nàng:

- Tú Cô... đừng nói như thế, tôi đã... hại nàng quá nhiều rồi, từ nay trở đi tôi phải đền bù, tôi không thể làm hại thêm nữa được.

Giọng nàng càng lúc càng ray rứt:

- Mộ Thư, tôi đã trao trọn linh hồn của tôi cho anh, hồi thuở tôi còn trinh trắng, hồi thuở chúng mình còn ở tại xóm nghèo của Hồ Lô Cấu và cho tới bây giờ, nó cũng chỉ thuộc về anh.

Hắn nói:

- Tú Cô...

Nhưng nàng đã chặn ngang:

- Tôi làm sao ? Tôi đã ê chề nhor nhớp phải không? Mộ Thư, bây giờ, mặc dầu không chiếm được linh hồn của tôi, vậy mà khi tôi đưa tay ra là hàng vạn cái lưng của bọn đàn ông mọp xuống, họ van tôi, họ lạy tôi...

Phí Độc Hành lắc đầu:

- Tôi không phải là họ, tôi cũng không dám nói tôi có gì hơn họ, nhưng tôi biết xét từng hành động một, tôi biết việc nào nên làm và việc nào không nên làm.

Cửu phu nhân vận lại:

- Chuyện nào nên làm và chuyện nào không nên làm ? Một con người như anh, tại làm sao chun vào làm tay sai của Hòa Khôn? Bất cứ người nào cũng biết Hòa Khôn là người gì, ai ai cũng muốn ăn thịt hắn, moi gan hắn, vậy thì làm nhục hắn trên mình của người đàn bà mà hắn sủng ái nhất là việc không nên hay sao ?

Phí Độc Hành thở ra:

- Tú Cô, người nào khác rất có thể làm chuyện đó, như quá khứ của tôi, như cô đã biết, trong thế giới giang hồ đã không còn có đất dung thân, tôi phải tìm nơi ẩn náu, chỉ cần nơi nào cần tôi, chỉ cần nơi đó đảm bảo cho tôi là tôi đến. Bây giờ, Trung Đường Phủ đối với tôi chỉ có ân mà không có oán, tôi làm sao lại có thể làm như thế được ?

Cửu phu nhân cười.

Bây giờ nghe nàng có giọng cười mai mỉa:

- Hòa Khôn lại có ân đối với anh ? Thật là một câu nói vô cùng mới mẻ ! Có thể nói từ ngày nghe cái tên Hòa Khôn đến bây giờ, lần thứ nhất tôi nghe một người nói đến cái tốt của hắn, Mộ Thư, có phải anh đang sợ sệt lắm phải không ?

Phí Độc Hành gật đầu :

- Quả thật như thế, Tú Cô, quả tôi đang sợ sệt, nếu nơi này mà không dung thân được thì quả tôi đã đường cùng, mặt lộ rồi.

Cửu phu nhân cũng gật đầu :

- Như vậy thì tốt lắm, anh nên biết cái lão họ Đào còn sợ Hòa Khôn, nhưng trên đó Hòa Khôn lại còn phải sợ tôi, anh có thể dung thân được nơi này hay không, không phải do Đào lão, cũng không phải do Hòa Khôn mà là do ở nơi tôi, tôi không có quyền lực như họ, nhưng một tiếng của tôi mạnh hơn quyền lực đó vạn phần. Bây giờ, Mộ Thư, tôi hỏi anh một câu, anh có để tôi ở lại đêm nay không ?

Phí Độc Hành chắc lưỡi:

- Tú Cô...

Cửu phu nhân chận ngang:

- Đừng có nói gì nữa cả, tôi không cần nghe chuyện gì khác nữa đâu, anh có bằng lòng để tôi ở lại đây hay không thì nói ?

Phí Độc Hành xuống giọng :

- Tú Cô, phải nhìn vào thực tế, cô phải biết trong tòa trang viện này, tai mắt của họ đầy rẫy khắp nơi, nếu họ biết...

Cửu phu nhân chận lại:

- Điều đó tôi biết, tôi nói chắc anh không tin, những kẻ tôi mang đến đây đều là người tâm phúc của tôi, cho dầu họ có thấy tận mắt cũng không có gì đáng ngại...

Phí Độc Hành cau mặt:

- Tất cả ở đây đều là người của Tú Cô mang đến hay sao ?

Cửu phu nhân đáp:

- Một thằng ngáo giữ cửa, một con a đầu miệng còn hôi sữa, anh muốn nói đến hai con nhái đó phải không ? Hừ, đừng nói họ không làm sao biết được, mà cho dầu họ có biết thì cũng chỉ để biết khơi khơi thế thôi chứ không khi nào dám hé miệng ra. Tôi nói để anh yên lòng, không phải chỉ ở đây mà tại phủ của Hòa Khôn, tôi muốn làm gì cũng không ai dám nói.

Phí Độc Hành nhăn mặt:

- Tú Cô...

Cửu phu nhân chận lại:

- Tôi bảo anh đừng nói gì nữa cả, anh có muốn có chỗ dung thân hay không ? Anh có bằng lòng để tôi ở lại phòng anh đêm nay không ?

Phí Độc Hành cắn răng thật chặt.

Sự tình quả đã dồn hấn vào ngõ cụt.

Tú Cô có lòng hăm hại hấn hay không, không cần phải biết, chỉ biết lời nói của nàng là thật.

Một tiếng của nàng, của một người dây dẩy sắc hương này, nhứt định gấp trăm lần quyền lực, nếu bảo Hòa Khôn đáng sợ mười thì nàng phải đáng sợ vạn lần hơn.

Hấn nhìn sững cô gái trong tay hấn mà như nhìn vào sương mù.

Nếu nghĩ về phương diện xấu, thì Tú Cô quả đã hoàn toàn biến đổi, những gì nhân hậu, ngây thơ ở con người của nàng, giờ không sót lại một chút nào và nếu như thế nàng sẽ không ngại ngừng gì để nói một tiếng “không” với Hòa Khôn, cần một tiếng đó, bao nhiêu công trình của hấn cố vào hco được cánh cửa này kể như hoàn toàn gây đổ.

Nhưng nếu nghĩ về phương diện tốt, rất có thể nàng đang mang nặng tình xưa, nàng đã liều vì yêu hấn, hướng chỉ vừa rồi những câu nói của nàng không một chút gì che đậy, nàng đã nói tách bạch chỗ xấu ác ca Hòa Khôn, nàng đã cho hấn biết đây không phải là đất tốt, nàng không muốn cho hấn ở đây để “trợ Trụ vi bạo”, để “giúp cọp thêm vây”...

Nhưng bất cứ về phương diện nào đối với sự cương quyết “cho” hấn, của nàng cũng đều không nên từ chối.

Từ chối là gặp ngay phản ứng.

Tự nhiên đó là phản ứng bất lợi cho hấn.

Phí Độc Hành cắn răng bật nói:

- Được rồi, Tú Cô, tôi bằng lòng.

Cửu phu nhân cười.

Lần thứ nhứt từ khi gặp lại nàng, Phí Độc Hành mới bắt gặp nụ cười của ngày xưa.

Nụ cười thật ngây thơ, thật dễ thương, nụ cười của người con gái của lứa tuổi hoa niên trong Hồ Lô Cẩu.

Cũng vẫn nụ cười như tự thuở nào mà hai người còn tung tăng bắt bướm trên bờ suối, nhưng Phí Độc Hành bỗng âm thầm thở hắt một hơi dài vì cũng với nụ cười vàng son đó, bây giờ có pha thêm màu sắc.

Nụ cười thật đẹp và thật ngọt ngào.

Nụ cười của nàng đã làm cho hấn băng khuâng vì gợi về dĩ vãng, nhưng đồng thời cũng khiến cho hấn nghe thương xót.

Thương xót cho hiện tại, thương xót cho ngày mai, không biết cho hấn hay cho nàng...

Vòng tay của hắn cũng theo tâm tư mà co lại nhưng hắn bỗng giật mình.

Biệt nghiệp của Hòa Khôn tại Thập Sát Hải cũng không còn, hai tâm hồn tan nát gom nhóp lại để xuôi theo giòng nước yêu đương chảy về Hồ Lô Cầu.

Thời gian tê cứng, đứng yên.

o0o

Thời gian chỉ đứng yên trong cảm giác của con người, vì mặt trời đã rục ở hướng đông.

Sáng sớm ngày thứ hai của Thập Sát Hải.

Cửu phu nhân và đoàn hộ vệ lên đường.

Cứ nghe nói thì người ái thiếp của “Trung Đường Phủ” dự định ở lại biệt nghiệp đổi gió vài ba hôm, nhưng chỉ mới không đầy một ngày và đêm là vội trở về.

“Nghe nói” phu nhân không được khỏe.

Phí Độc Hành không có mặt trong số người đưa tiễn.

Hắn nằm biệt trong phòng, da mặt hắn hơi xanh, đôi mắt hắn thâm quầng hốc hác.

Hắn nằm mở mắt nhưng bất động, hồn hắn như gởi tận đâu đâu.

Hơi hương hầy còn phảng phất trên mặt gối, nhưng hắn không nghe.

Mấy sợi tóc đen mượt vướng víu bên cổ hắn, nhưng hắn không nhìn thấy.

Nhưng chắc chắn hắn nghe tiếng xe, tiếng ngựa.

Tiếng xe, tiếng ngựa xa rồi, vắng lặng mà óc hắn còn rền...

Không biết hắn nghĩ những gì ?

Không biết hắn đang nghĩ đến ai ?

Tiếng xe ngựa sáng nay đã mất rồi, không biết hắn có nhớ đến bước chân nhẹ nhẹ đến gõ cửa hắn hồi đêm.

o0o

Hắn nghe tiếng bước chân, thật nhẹ.

Hắn vội nghiêng mình, hắn nghe nhịp tim hắn nhảy cao, đập mạnh, bâng hoàng.

Hắn biết ngay đó là tiếng bước chân của đàn bà.

Hắn nghe tiếng động từ xa và lần đến cửa phòng.

Không lẽ nàng trở lại ?

Không, hắn biết Tuệ Hương.

Cánh cửa chỉ khép hờ, và Tuệ Hương bước nhanh vào, khựng lại.

Giọng nàng thẳng thốt:

- Phí gia... Làm sao... Phí gia làm sao thế ?

Nàng không đợi Phí Độc Hành trả lời, nàng bước những bước thật dài và đặt bàn tay lên trán hấn.

Phí Độc Hành vẫn nằm yên.

Tuệ Hương cau mặt:

- Không nóng mà... Phí gia, làm sao thế ?

Phí Độc Hành nghiêng mặt, lắc đầu:

- Không sao cả, Tuệ Hương, đêm rồi hơi mất ngủ.

Hấn mỉm cười, nụ cười có vẻ gượng gượng và nói tiếp:

- Có lẽ tối hôm qua ăn hơi nhiều nên hơi khó ngủ, trấn trở mãi thành ra mệt mỏi.

Tuệ Hương chặn tay lên ngực, nàng cũng nhoẻn miệng cười :

- Trời ơi, vậy mà làm hết hồn. Nhưng có phải tại ăn no không ?

Phí Độc Hành gật đầu :

- Có thể như thế lắm, vì hình như thức ăn khó tiêu.

Tuệ Hương chớp mắt:

- Nhưng Phí gia là người luyện võ, chỉ mất ngủ một đêm mà... xớ xác đến thế sao ?

Phí Độc Hành cười :

- Thức một đêm không sao đối với người luyện võ, nhưng nếu một đêm mà phải lần ra nhà cầu đến mấy lần thì gần cốt chắc cũng phải rả rời !

Tuệ Hương sặc cười :

- Như thế thì bao tử của Phí gia không được tốt, bữa nay phải ăn cháo, ăn cháo là sẽ đỡ ngay.

Phí Độc Hành nhìn nàng bằng tia mắt cảm động:

- Đa tạ cô nương, Tuệ Hương, cô tốt quá.

Tuệ Hương lắc đầu :

- Phí gia đừng nói như thế, vì đó là bổn phận của tôi, chỉ mong Phí gia đừng giận là đủ lắm rồi...

Phí Độc Hành ngạc nhiên :

- Giận ? Sao lại giận, có gì mà tôi đến giận cô nương ?

Tuệ Hương ấp úng:

- Chuyện hồi tối hôm qua...

Phí Độc Hành bật cười :

- Ối chà, vậy mà tưởng chuyện gì, đâu có Tuệ Hương, chẳng qua đó là do lòng tốt của cô nương đối với tôi, làm sao tôi có thể giận ?

Tuệ Hương chớp chớp mắt:

- Phí gia không giận thật à ?

Phí Độc Hành lắc đầu :

- Không, tôi không lừa dối Tuệ Hương đâu, không đâu, cô nương muốn tôi thề rồi mới tin à ?

Tuệ Hương nhoẻn miệng cười :

- Phí gia tốt với nữ tỳ quá !

Phí Độc Hành cũng cười :

- Trả nợ hay quá, mới khen cô nương tốt một tiếng là bây giờ cô nương đã trả lại ngay.

Tuệ Hương lắc đầu :

- Không đâu, Phí gia, tôi nói thật với lòng.

Phí Độc Hành vụt thở ra:

- Thật như thế sao, Tuệ Hương ? Cũng mong cô mãi mãi bảo tôi là người tốt.

Tuệ Hương nghiêng mặt, dáng cách của nàng thật ngây thơ:

- Chớ còn không phải nữa à ? Hiện tại Phí gia rất tốt, cho nên tôi nói tốt, bao giờ Phí gia xấu, thì tôi sẽ không nói nữa.

Phí Độc Hành cười nhưng không nói.

Tuệ Hương vụt nói:

- Phí gia, nàng đã đi rồi, Phí gia có hay không ?

Y như người vừa tỉnh giấc, Phí Độc Hành nhồm mình lên:

- Ai ? Ai đi ?

Tuệ Hương đáp:

- Cửu phu nhân.

Đôi mắt ngây thơ của cô gái bây giờ vụt ngưng một chỗ, nàng nhìn hẩn chằm chằm như muốn soi thấu tâm tư của hẩn.

Phí Độc Hành nói xui xị:

- Tôi biết, sáng sớm đã nghe thấy tiếng ngựa xe.

Tuệ Hương hỏi:

- Tại sao Phí gia không ra đưa tiễn, không sợ người ta phiền à ?

Phí Độc Hành lắc đầu :

- Ai phiền ? Tôi chỉ sợ cô phiền thôi.

Tuệ Hương ửng mặt, hình như nàng muốn háy nhưng kịp thời giữ lại:

- Thôi đi... tôi phải nấu cháo...

Nhìn theo dáng thon nhỏ của Tuệ Hương khuất sau cánh cửa, Phí Độc Hành vụt nhớ đến Tú Cô.

Ngày xưa, tại Hồ Lô Cấu, những lúc tung tăng ngắt hoa liêng cá lòng tong trên bờ sông chiều, dáng của nàng cũng liếng xáo, cũng ngây thơ, cũng trong trắng vô tư như Tuệ Hương...

Thế nhưng bây giờ...

Phí Độc Hành vụt thở ra.

Thời gian thật vô cùng tàn nhẫn, năm tháng trôi qua, cuộc đời biến đổi, lòng người không còn đứng yên một chỗ, phong thái con người cũng biến theo.

Bây giờ thì Tú Cô đã không còn là Tú Cô của Hồ Lô Cấu nữa.

Hắn nhắm mắt lại và úp mặt mình xuống gối trầm tư.

Tại làm sao nàng lại sa lầy như thế ?

Tại làm sao nàng lại buông trôi như thế ?

Là con của một nhà nho học uyên thâm, đã ôn nhuần đạo lý thánh hiền, hoàn cảnh nào đã đẩy nàng vào vực thẳm ?

Nhưng cho dầu với lý do gì, nghĩ tới nàng là hắn nghe tim mình đau nhói, tự dưng mắt hắn cay cay, hắn nằm lịm không ngóc dậy.

Không biết đến bao giờ, có lẽ đã gần đúng Ngọ, Phí Độc Hành chợt nghe tiếng bước chân, không cần ngồi dậy hắn biết ngay đó là bước chân của Tuệ Hương.

Quả thật, nàng đã bước vào.

Vừa bước vào nàng đã nói ngay:

- Phí gia, Đỗ gia đã đến rồi.

Đỗ Nghị đã đến.

Mấy ngày nay hắn vắng bóng, bây giờ lại đến thành linh, nhứt định không phải đến để thăm suông.

Tuệ Hương vừa nói dứt thì Đỗ Nghị đã ló vào, hắn cười thật tươi:

- Phí huynh, nghe nói bị ăn khó tiêu phải không, hiện tại đã khỏe rồi chứ ?

Phí Độc Hành lướt tia mắt qua mặt Tuệ Hương và nhìn Đỗ Nghị :

- Đỗ huynh còn biết gì nữa không ?

Đỗ Nghị cười :

- Còn nữa chứ, còn biết Phí huynh là một người rất trung thực...

Phí Độc Hành cũng cười :

- Trung thực cả trong lúc ngủ, vì khi đã ngủ nhút định không mở mắt.

Tuệ Hương che miệng sặc cười, Đỗ Nghị cũng cười.

Phí Độc Hành đưa tay mời và hỏi:

- Mấy ngày nay bật luôn, hôm nay chắc có gió lớn nên Đỗ huynh mới tạt qua...

Đỗ Nghị chận đáp:

- Hôm nay đệ đến để báo tin mừng và đồng thời cũng để tiếp nghinh Phí huynh về phủ.

Phí Độc Hành nhượng mắt:

- Sao đó Đỗ huynh ? Có chuyện gì thế ?

Đỗ Nghị cười :

- Phí huynh cứu được Cửu phu nhân, phải không ?

Phí Độc Hành gật đầu :

- Có, nhưng cũng chỉ là chuyện tình cờ.

Đỗ Nghị nói:

- Tình cờ nhưng đó là vận may của Phí huynh, Cửu phu nhân vốn khó tánh lắm, nhưng lần này vừa về tới là đã ra lệnh cho Đào lão gia chuẩn bị tiếp anh về phủ ngay, nhứt là đã phong ngay Phí huynh làm Hiệu Úy quân “Phòng Vệ”...

Tuệ Hương đứng cúi đầu và mặt nàng vùng đanh lại, nhưng cũng chỉ một thoáng thôi, nàng tươi mặt vòng tay:

- Cung hỉ Phí gia !

Phí Độc Hành nhìn nàng rồi lại nhìn Đỗ Nghị :

- “Hiệu Úy”? Đỗ huynh, “Hiệu Úy” là làm công việc chi ?

Đỗ Nghị đáp:

- Trong Trung Đường Phủ, lực lượng đáng kể nhứt là quân “Phòng Vệ”, cứ mỗi mười tên là có một “Đội Trưởng”, cũng gọi là “Lãnh ban”, và mười Đội Trưởng lại dưới sự điều khiển của quan “Hiệu Úy”, thông thường cũng gọi là “Đại lãnh ban”, trong Trung Đường Phủ, kể cả Phí huynh là vị Hiệu Úy tân nhiệm nữa là có bốn người...

Phí Độc Hành mở tròn đôi mắt:

- Một dinh phủ mà có đến cả bốn trăm quân Phòng Vệ ?

Đỗ Nghị gật đầu :

- Đó là chưa kể đến một số đông thuộc thành phần khác như đánh xe, nhà bếp và sai vặt.

Phí Độc Hành còn ngạc nhiên hơn nữa:

- Như vậy trong Trung Đường Phủ có đến bao nhiêu người ?

Đỗ Nghị cười :

- Kể chắc không hết được, vì hãy còn những người lật vật quá đông, ngoài ra lại còn đám a hoàn.

Hắn đứng lên và nói tiếp:

- Hôm nay đệ đến đây để báo tin và để rước Phí huynh về phủ, vì Đào lão gia đang trông đợi, vậy chúng ta hãy đi ngay.

Phí Độc Hành đưa mắt nhìn Tuệ Hương, hắn chợt phát giác mặt cô gái có nhiều thay đổi...

- o O o -